

Hồi 16

Họa tâm tình ảnh

Quý Nhiếp Đề dẫn thủ hạ rời khỏi Tương Thủy, nhắm Vân Mộng Trạch phi nhanh. Tâm tình của y đêm nay trầm trọng đến kỳ lạ, mà y hiểu rõ nguyên nhân bên trong.

Đối với việc Phu Mãnh được Tiết Nương, y không phục chút nào, hơn nữa y quen biết Tiết Nương trước, cho nên có cảm giác bị Phu Mãnh hoành đảo đoạt ái. Sau khi mất Tiết Nương, y đã chung đụng với vô số nữ nhân khác, lại thủy chung không có ai có thể thay thế được nàng. Mấy năm gần đây, y cưỡng bách mình không nghĩ tới nàng, cũng có thành công phần nào, nhưng sự xuất hiện của Tiết Đình Hao lại vực dậy tất cả mọi hồi ức khiến cho y tan nát cõi lòng, khơi khơi lại không thể nói với ai, chỉ có thể lẳng lặng chịu đựng trong đáy lòng, đó là một thứ thống khổ không tên.

Hiện tại có triển vọng bắt được Tiết Đình Hao, sự khắc chế gắng gượng cho đến nay cuối cùng đã sụp đổ, nghĩ đến đó, chiến mã chợt đứng sừng sững, bốn bề toàn là thanh âm chiến mã dậm vó hí hoảng hồn loạn.

Quý Nhiếp Đề sức tỉnh khỏi cơn suy tư, cơn ngựa đã trải qua huấn luyện hà khắc không còn chịu sự khống chế của y nữa, vụt thoát lùi ra sau. Nhìn trái nhìn phải, đám thủ hạ không có ai không cùng một hoàn cảnh, mặc cho bọn họ quát thét chế ngự thế nào, chiến mã vẫn kinh hoàng chạy lùi.

Ý niệm đầu tiên của y là đừng phải bầy sói, nhưng đằng trước trống trống không không, ngoại trừ làn sương mong manh như một tấm lụa mỏng lan man vùng đầm lầy gò hoang đằng trước ra, đâu còn gì khác.

Thoái mãi ngoài mười trượng, chiến mã cuối cùng bình tĩnh lại, hồi phục như thường, chỉ còn lỗ mũi "khì khì" khịt hơi.

Mọi người tỉnh táo trở lại, đưa mắt nhìn nhau, không ai rõ đã xảy ra chuyện gì. Cuối cùng mục quang tập trung lên mình Quý Nhiếp Đề, ai bảo y là đầu lãnh.

Quý Nhiếp Đề lần đầu có vẻ sợ Vân Mộng Trạch, lẽ nào lời nói của Phụng công công là thật, cổ thành trong đầm có thần linh trấn thủ?

Chợt tiếng vó ngựa vang lên, mọi người nhìn về phía tiếng vọng trong làn sương mỏng đằng trước, như ẩn như hiện, tựa như có kỵ sĩ hiện thân trên gò đồi đằng xa, vụt lại biến mất không thấy đâu. Tiếng vó ngựa lại tiếp tục truyền vào tay bọn họ, dần dần tiếp cận.

Lẽ nào sự kinh hoàng thất thố của chiến mã là vì đó mà ra?

Quý Nhiếp Đề nghĩ đến có lẽ là u linh kỵ sĩ thời Chiến quốc xa xưa, lãnh tính thâm trầm như y mà cũng không khỏi phải rung mình phát lạnh, đám thủ hạ của y càng đâu cần phải nói tới.

oOo

Chu Bàn Tử đứng dậy, nghênh tiếp Bách Thuần dưới lầu, cười hỏi: “Con gái ngoan của ta ngủ có ngon không?”.

Bách Thuần mới rửa mặt chải đầu qua loa, phong tư yếu kiều lười biếng đáp: “Ngủ ngon không biết bao nhiêu mà kể, cha thật đến đúng lúc quá, con gái có chuyện muốn thỉnh giáo!”.

Chu Bàn Tử rất ít khi được Bách Thuần tôn kính như vậy, khoái chí nói: “Ngồi xuống rồi hãy nói. Bách Thuần chắc biết cha cưng chiều con, con thích hỏi gì cũng được, cha biết gì nói đó, nói hết mới thôi”.

Bách Thuần ngồi xuống bên cạnh lão, tâm tình thư giãn thốt: “Trước hết nói chuyện của cha đi! Có phải lại muốn con đi chào hỏi lão Tiền không?”.

Chu Bàn Tử hân hoan: “Con gái đêm hôm qua chịu hầu lão Tiền lâu như vậy, đủ cho cha mặt mũi rồi, ta còn có thể nào không biết điều như vậy chứ”.

Bách Thuần thâm nghĩ người nghĩ vậy là tốt hơn hết, mà nói thật ra, đêm nay nàng trông chờ gặp được Tiền Thế Thần, nghe gã kể cố sự cho xong, hiện giờ lại bị câu treo lơ lửng giữa trời.

Chu Bàn Tử trình trọng rút trong mình ra một cái ống trúc nhỏ, đưa cho nàng: “Là phụ nhân từ kinh sư gửi đến, muốn con giao cho tay săn lãnh thưởng Cô Nguyệt Minh mà Hoàng thượng ngự dụng. Hừm! Không ngờ Cô Nguyệt Minh lại đến Lạc Dương, khẳng định là có chút quan hệ với Ngũ Độn Đạo”.

Nghe nói đến Ngũ Độn Đạo, đôi mắt đẹp của Bách Thuần lập tức sáng lên. Tiếp lấy ống trúc nhỏ, cẩn thận chăm chú nhìn dấu sơn sập bịt đầu ống, nghiệm minh là ấn ký của

Hoa Mộng phu nhân, ngạc nhiên thốt: “Sư tử mỗi một lần đều sai người mang thư đến, chuyện này sao lại dùng phi cấp truyền thư?”.

Chu Bàn Tử nói: “Sự tình rất cổ quái, mật hàm là do Mã Công Thành của Lạc Dương bang đích thân đem giao cho ta, còn nói chuyện này chỉ cho phép một mình con biết, thật không biết là chuyện gì đây”.

Bách Thuần đem ống trúc nhét vào túi kín trong mình: “Con gái làm sao biết ai là Cô Nguyệt Minh?”.

Chu Bàn Tử cười khà khà: “Nghe nói kiểm của Cô Nguyệt Minh nhanh nhất thiên hạ, Bách Thuần thử là biết liền”.

Bách Thuần nhăn mặt: “Đừng có nói đùa mà. Cha hồi nãy nhắc tới Ngũ Độn Đạo, có tin tức liên quan tới hấn sao?”.

Chu Bàn Tử ngạc nhiên: “Tin tức của Bách Thuần không phải luôn luôn linh thông hơn ta sao? Không ngờ không biết Ngũ Độn Đạo đã giết Hoàng Phủ Anh con trai của Hoàng Phủ Thiên Hùng, bị Đại Hà Minh toàn lực truy sát, Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân chính là vì chuyện này mà đến Lạc Dương thành. Thật không ngờ Ngũ Độn Đạo biết bao nhiêu chỗ không đi, khơi khơi lại chọn thành ấp có trọng binh đồn trú này mà đến”.

Bách Thuần trầm tư một hồi, thốt: “Con đã từng gặp Ngũ Độn Đạo”.

Chu Bàn Tử thất thanh: “Con đang nói chơi hả?”.

Bách Thuần đôi mắt bắn ra ánh sáng như mộng ảo, dịu giọng: “Về phương diện này cha không cần để ý tới, là chuyện giữa con và Khâu Cửu Sư. Bất quá cha đã nói đúng một chuyện, là Ngũ Độn Đạo cuối cùng phát giác mình ngu xuẩn vô cùng, hôm nay mới sáng sớm đã trốn khỏi Lạc Dương thành. Hi! Tiểu tử đó thật có nghề, ta cũng bị hấn qua mặt”.

Chu Bàn Tử hiển nhiên không có hứng thú đối với Ngũ Độn Đạo, đang định nói gì, liếc thấy Diễm Nương cầm một quyển họa tới, vỗ trán: “Lại là họa quyển con bà nó, ta sau này không cần xem mấy thứ đó nữa chứ?”.

Bách Thuần lại phát giác Diễm Nương thần sắc rất cổ quái, bộ dạng chừng như run run chấn động, rung động trong lòng hỏi: “Lần này là hàng gì đây?”.

Diễm Nương không nói gì, đi thẳng đến trước bọn họ, hai tay mở họa quyển ra, để hai người nhìn xem, ngôn ngữ như đột nhiên biến thành không còn trọng yếu nữa, chỉ có hình trên họa quyển là có thể thuyết minh mọi sự.

Chu Bàn Tử và Bách Thuần mục quang không hện mà cùng chui lên bức họa, thời gian như đột nhiên ngừng trôi.

Trên quyền vẽ một mỹ nữ trên một chiến xa cổ, vẽ truyền thần làm sao, khiến người ta có cảm giác người trong họa bất cứ lúc nào cũng có thể từ chiến xa cổ trong hình xông ra, chân thực làm sao, tràn trề cảm giác sống động. Cái đả động người ta nhất là ánh mắt của mỹ nữ, bắn thấu ra một thứ thần tình phức tạp đến mức người ta không có cách nào nắm bắt được.

Tuy chỉ có hai màu đen trắng, nhưng mức độ đậm nhạt sáng tối có giai điệu, tạo ấn tượng sắc thái rực rỡ hơn người, cảm giác chân thật mạnh mẽ, làm cho mỹ nữ càng kiều diễm tuyệt luân, phiêu hốt như thần. Cái càng khiến cho người ta chấn động là người vẽ tựa như thông qua ngòi bút, đem dốc hết thâm tình tựa biển cả vào bức họa, phú cho mỹ nữ trong họa một thứ ý nghĩa hàm ẩn khắc sâu vượt quá hình tượng, một thứ gì đó người ngoài khó hiểu nổi, bí mật đó chỉ thuộc về hấn và mỹ nữ trong họa.

Đất trời trong bức họa tràn trề sức sống chân thực làm sao.

Diêm Nương hưng phấn lớn tiếng: “Không ngờ được! Tôi cũng không ngờ được! Tiểu tử đó tuy là một sắc quỷ, nhưng lại không khoa trương, vật vẽ ra có mấy phần tiên khí”.

Bách Thuần đôi mắt không chớp đăm đăm nhìn ánh mắt của mỹ nữ trong họa, nhìn chăm chú làm sao, hoàn toàn không có phản ứng.

Diêm Nương quay sang Chu Bàn Tử: “Lão bản, hấn vẽ được chứ?”.

Chu Bàn Tử như mộng du: “Chu Bàn Tử ta xem hình mỹ nhân chỉ có một tiêu chuẩn, giống hay không giống là thứ yếu, quan trọng nhất là có thể dẫn dụ sắc dục của ta, muốn cùng mỹ nữ trong họa lên đỉnh Vu Sơn hay không. Con bà nó! Nếu mỹ nữ này chịu cùng trải đêm xuân với ta, Chu Bàn Tử ta chịu giảm thọ mười năm, người nói coi bức họa của tên tiểu tử đó có sức dụ hoặc kinh hồn tới cỡ nào! Chỉ có sắc quỷ mới vẽ được một bức họa như vậy”.

Diêm Nương khích động, mếu máo lẩm bẩm: “Hấn tự xưng là Họa Tiên, tôi ban đầu còn khịt mũi...”.

Chu Bàn Tử mất kiên nhẫn, quát: “Mặc hấn có phải là Họa Tiên hay không, chỉ cần có thể câu khách là được, còn không đi kiếm hấn đến gặp bọn ta”.

Diêm Nương đang định bỏ đi, Bách Thuần thốt: “Đưa cho ta!”.

Diêm Nương đưa họa quyền, bươn bả đi ra, Bách Thuần cầm họa quyền, lại mở ra xem.

Chu Bàn Tử khó che giấu được vẻ vui mừng, hỏi: “Con gái ngoan có đồng ý lời nói của ta không?”.

Bách Thuần như không nghe thấy lão nói chuyện, thì thầm với riêng mình: “Thật kỳ quái! Ta có cảm giác đã từng quen biết với người trong họa, nhưng một mỹ nữ xuất sắc như

vậy, ta mà gặp được thì cả đời không quên được, tại sao lại khơi khơi nghĩ không ra đã từng gặp nàng ở đâu?”.

Chu Bàn Tử ghé đầu qua nhìn, thần sắc mê mẩn: “Mỹ nữ như vậy, nếu là cực phẩm nhân gian như con gái ngoan của ta, ta chịu dùng một ngàn lượng hoàng kim làm sính lễ cho nàng ta đến Hồng Diệp Lâu, kêu nàng ta là Bách Mị đi!”.

oOo

Kỵ sĩ tựa như từ trong cõi U minh đi ra dần dần đến gần, Quý Nhiếp Đề cuối cùng đã nhìn thấy rõ là ai, thở phào một hơi: “Cô Nguyệt Minh!”.

Mọi người con tim vọt lên tới yết hầu mới từ từ quay về nguyên vị.

Cô Nguyệt Minh giục Khôi Tiễn đến trước mọi người, thông dong thốt: “Ta còn tưởng là nhân mã phương nào, thì ra là Quý Nhiếp Đề đại nhân”.

Quý Nhiếp Đề hồi phục lại như thường, lạnh lùng hỏi: “Nguyệt Minh sao lại xuất hiện ở đây?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Đương nhiên là vì lo án. Quý đại nhân sao lại xông vào Vân Mộng Trạch?”.

Quý Nhiếp Đề chăm chăm nhìn y, trầm giọng: “Ta tiếp được tin tức Tiết Đình Hao xuất hiện xung quanh Vân Mộng Trạch, lập tức đến đây”.

Cô Nguyệt Minh thở dài một hơi: “Ta có mấy lời bí mật muốn nói với đại nhân”.

Quý Nhiếp Đề quát lớn: “Các ngươi thoái ra xa ngàn bước đi”.

Mọi người nhất tề nghe lệnh, quay đầu ngựa phi ra sau.

Cô Nguyệt Minh đợi cho mọi người đi xa, từ từ thốt: “Tiết Đình Hao đã tự tận bỏ mình”.

Với công phu trấn định như Quý Nhiếp Đề mà vẫn nhịn không được giật nảy mình, khó tin hỏi: “Cái gì?”.

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh thốt: “Hắn uống chất độc tự tận! Bất quá trước khi chết có nói cho ta biết hết chuyện năm xưa, khiến cho ta có lối nhìn hoàn toàn khác hẳn đối với toàn bộ sự kiện”.

Quý Nhiếp Đề nói: “Dẫn ta đi xem thi thể của hắn”.

Cô Nguyệt Minh lắc đầu: “Ta đã đáp ứng để hấn ở lại trong Vân Mộng Trạch, đó là điều kiện để hấn chịu nói ra chân tướng”.

Quý Nhiếp Đề không vui: “Hấn là khâm phạm của triều đình, cho dù đã chết, cũng phải đem di thể của hấn đưa về kinh sư, nếu không ta làm sao mà ăn nói đây?”.

Cô Nguyệt Minh cau mày: “Quý đại nhân e rằng phải phá lệ một lần, chuyện này tự có ta gánh nhận, Quý đại nhân chỉ cần đem trách nhiệm đổ lên mình ta là được”.

Quý Nhiếp Đề đôi mắt thần sắc chuyển thành hung tàn, người rành về y đều biết y đã nổi nóng, mà người ở kinh sư càng biết kẻ đắc tội với y đều không có hạ trường tốt đẹp.

Cô Nguyệt Minh quắc mắt nhìn Quý Nhiếp Đề không chút nhân nhượng, cái sáo đỏ của Quý Nhiếp Đề không có bất kỳ một tác dụng gì đối với y, bởi Cô Nguyệt Minh đâu có sợ chết, hơn nữa còn trông về cái chết. Bất quá Cô Nguyệt Minh cũng đâu muốn gây gỗ cứng cỏi quá với Quý Nhiếp Đề, thở dài: “Người chết coi như xong, để cho hấn an nghỉ đi! Tự có ta đi giải thích với Phụng công công. Trọng yếu nhất trước mắt là phải tìm được Sở hạp, chỉ cần có thể đem Sở hạp dâng cho Phụng công công, ông ta tuyệt sẽ không tính tới gì khác”.

Quý Nhiếp Đề lòng biết không làm khó được Cô Nguyệt Minh, nếu Cô Nguyệt Minh lừa gạt y, ngấm ngầm buông tha cho Tiết Đình Hao, qua mắt y, lúc đó y sẽ bắt Cô Nguyệt Minh trốn chạy không kịp ăn uống. Y nhường nhịn: “Nguyệt Minh có nắm chắc tìm được Sở hạp không?”.

Cô Nguyệt Minh đã sớm biết có kết quả này, trừ phi Quý Nhiếp Đề bất chấp mọi thứ xuất thủ với y, thốt: “Ta không nắm chắc tới một phần, lại có manh mối có thể truy tra, bọn ta lập tức quay về Lạc Dương đi, trên đường ta sẽ báo với Quý đại nhân chân tướng mà Tiết Đình Hao thổ lộ, bảo đảm đại nhân sẽ có lối nhìn khác biệt đối với chuyện năm xưa”.

oOo

Ô Tử Hư lung mang bao lớn, theo ả tỳ nữ xinh đẹp ác độc đi về phía Tinh Trúc Các, hấn không biết tỳ nữ ác độc này dẫn hấn đi gặp ai, cũng không để ý tới, bởi hấn vẫn còn chìm mình trong vực mộng.

Lúc còn lại một mình hấn ngồi vẽ, hấn nghĩ ngợi lung tung lên, hấn muốn vẽ nhất là Bách Thuần, bằng vào nhãn lực và ký ức của hấn, hấn tin chắc có thể vẽ một cách sống động tình cảnh động hồn lúc Bách Thuần vén rèm nhìn ra ngoài, đương nhiên chỉ là nghĩ vậy

thôi, đầu thế nào hành động ầu tả vậy, bởi như vậy nào có khác gì bộc lộ hẳn là tiểu tử bán mặt răn.

Tự nhiên trong đầu hẳn dâng hiện mỹ nữ tuyệt sắc đánh chiến xa cổ kia, nàng dần dần chiếm cứ tâm thần của hẳn, hình ảnh càng lúc càng rõ rệt, đột nhiên động lòng, hẳn thấy bút vẽ nhanh không một chút dậm quàng, dốc đổ ấn tượng khắc sâu tình cảnh như mộng mà không phải mộng tuốt tận đáy lòng mình, tựa như bị ma nhập.

Đến khi bức họa mỹ nhân đại công cáo thành, trong đầu hẳn trào dâng một nghi hoặc.

Mình sao lại phú cho nàng ta một đôi nhãn thần tràn trề sức lây nhiễm như vậy? Lúc đó nhãn thần của nàng đầu có tình cảm biểu lộ giống như người trong tranh, khơi khơi hẳn cảm thấy phải vẽ thành như vậy mới có thể biểu hiện tâm tình thật sự trong lòng nàng. Cứ như hẳn có nhận thức hẳn sâu về nàng, biết như vậy mới có thể trình hiện mặt chân thực nhất của nàng.

Hẳn không biết mình sau khi vẽ xong đã ngồi ngây ngốc bao lâu, mãi cho đến khi tiếng la làng của tỳ nữ độc ác kia vang lên sau lưng mới sực tỉnh lại, có cảm giác như đang tỉnh mà lại mộng với người trong họa.

Nhìn tỳ nữ ác đức kia đem bức họa đi cho Diễm Nương xem, đến khi ả quay lại dẫn mình đi gặp ai đó, hẳn vẫn chưa hồi phục lại, cảnh sắc ao vườn mỹ lệ chỉ giống như một mộng vực khác.

Đi xuyên qua một khung cửa vòm bán nguyệt, Diễm Nương nghênh đón, khẩn trương thốt: “Thiên Dục sao đi lâu vậy, khổ mà được Bàn gia và Bách Thuần cô nương ở cùng một chỗ để quyết định một lần. Lang tiên sinh qua bên đây”.

Ô Tử Hư tỉnh lại, đi đến bên cạnh tỳ nữ ác độc, gian manh cười nói: “Hi! Thì ra là Thiên Dục đại thư”. Lúc nói cứ lảo liên ve vãn nhìn lên nhìn xuống y phục ả mặc, không cần hỏi cũng biết đang nghiên cứu xem y phục của ả có đúng như tên tuổi của ả không, mỏng như cánh ve.

Thiên Dục bị hẳn nhìn tới mức mặt ửng hồng, đang do dự không biết có nên phát tác không. Ô Tử Hư đã tháo cái bao xuống, quăng qua phía ả, Thiên Dục sợ bị cái bao của hẳn chạm bộ ngực, không còn chọn lựa nào khác phải đành vươn tay ra đón, đồ lọt vào tay nặng nề dị thường.

Ô Tử Hư vẽ mặt đắc ý đã thu hoạch toàn thắng: “Nam chủ bên ngoài nữ chủ bên trong, đại thư trông nom đồ đạc trong nhà cho ngu sinh, ngu sinh đi đây”.

Không để ý tới Thiền Dục đang tức gần chết, đuổi theo sau Diễm Nương đang uốn éo thon, nhắm căn tiểu lâu của Bách Thuần đi tới.

Diễm Nương ngoái đầu háy hấn: “Đừng thấy có ba phân màu là mở tiệm nhuộm, Thiền Dục là người được sủng ái nhất bên cạnh Bàn gia ông chủ lớn của bọn ta, còn là người cầm đầu đám tù nữ, người mà đắc tội với nó, người khó mà chịu nổi”.

Ô Tử Hư nhún vai cười nói: “Lòng nữ nhân, kim đáy bể, quản gia nương nường nằng chắc hiểu rõ đạo lý bên trong hơn ta, có lẽ ả thích ta đùa với ả cũng không chừng, đúng không?”.

Diễm Nương không vui: “Con người của người thất bại về mặt hiểu sắc, với đức tính thanh lâu lẳng tử đó, ta thấy người kiếm được bao nhiêu tiền là cuối cùng đều xài hết trên mình đàn bà, tương lai khẳng định không có kết quả tốt đẹp gì”.

Vừa nói vừa bước lên bậc cửa, đi thẳng vào lầu, kêu lớn: “Họa Tiền Lang tiền sinh từ kinh thành đã đến”.

Ô Tử Hư nghĩ đến lập tức có thể gặp Bách Thuần, huyết dịch trong mình bốc dâng đàng đàng, tiến vào trạng thái đỉnh điểm của thanh lâu lẳng khách, hoàn toàn nhập mình vào thân phận này, chấp tay thản nhiên vào Lầu. Vụt trước mắt sáng lên, Bách Thuần điểm quang bắn tứ phía đang ngồi trên ghế, họa quyền đặt ngang trên đùi ngọc, ánh mắt kiêu mi bắn ra ánh sáng nồng cháy, đang chăm chú quan sát hấn.

Ô Tử Hư nhất thời hoàn toàn không dời mục quang đi được, không còn nhìn thấy gì khác.

Diễm Nương đằng sau ngậm đấm hấn một cái, đề tỉnh: “Lang tiền sinh, vị này là Chu lão bản, là ông chủ lớn của Hồng Diệp Lầu bọn ta”.

Ô Tử Hư như vừa tỉnh mộng, mục quang dời sang Chu Bàn Tử, thần tình phong thái có chút ngờ nghệch, khiến người ta cảm thấy thật tức cười.

Chu Bàn Tử vẫn là Chu Bàn Tử, không có tình huống nào lão không ứng phó được, khen thưởng: “Chỉ có người đa tình như Lang tiền sinh mới vẽ được bức họa mỹ nhân có thể làm động lòng người như vậy. Chu Bàn Tử ta lời hứa ngàn vàng, nội trong tám ngày hoàn thành tám bức họa, mỗi bức họa một đỉnh hoàng kim”.

Ô Tử Hư lại liếc nhìn Bách Thuần một cái, nhưng đã tỉnh táo lại, lắc đầu: “Tôi có thể không thu một cắc nào của Chu lão bản, lại có vài điều kiện, hy vọng có thể được sự đồng ý của Chu lão bản, mà mấy điều kiện này có quan hệ trực tiếp với vẽ đẹp hay không đẹp. Bởi

nếu Họa Tiền tôi không ở trạng thái tốt nhất, không thể nào họa ra tám bức họa mỹ nhân có thể đại biểu cho thành tựu đỉnh điểm của nghệ họa”.

Ba người đồng thời càng coi trọng tên sắc quý, không ngờ hẳn có lời nói sắc bén như đại gia du thuyết vậy, ăn nói cứng cỏi, làm cho người ta cảm thấy khó mà cự tuyệt. Ghê gớm nhất là hẳn tựa hồ không để ý tới thù lao hậu hĩ tám đỉnh vàng kia, khiến cho hẳn chiếm hết thượng phong. Đối với người dùng kim tiền mua không được, Chu Bàn Tử căn bản không có tư cách trả giá.

Bách Thuần đôi mắt đẹp sáng lên, dịu giọng: “Mời tiền sinh kê khai điều kiện, xem bọn ta có thể làm được hay không”.

Ô Tử Hư thoái sang một bên, ngồi lên cái ghế dựa tường, chăm chăm nhìn Bách Thuần tâm thần mê mẩn: “Muốn bảo trì trạng thái của tôi, Chu lão bản cần phải cho phép tôi tự do tự tại trong phạm vi Hồng Diệp Lâu, đến đi tùy ý, tôi thậm chí có thể đến thanh lâu gọi kỹ nữ, tôi triệu người nào thì người đó phải đến, đương nhiên tôi chỉ gặp tám vị mỹ nhân của tôi, làm quen với bọn họ, tìm bắt thần thái đẹp nhất của bọn họ. Tôi cần từ góc độ của khách nhân mà quan sát bọn họ, cảm giác bọn họ, hưởng thụ bọn họ, mới có thể vẽ ra mỹ nhân có thể làm cho nam nhân say đắm. Đó là điều kiện đầu”.

Chu Bàn Tử cười khở: “Ta có phải còn phải cung ứng rượu thịt cho ngươi chứ?”.

Ô Tử Hư coi đó là chuyện đương nhiên: “Đương nhiên rồi, tôi phải vừa ăn uống ề ề, vừa no nê sắc đẹp, không như vậy tôi khó mà được tác phẩm có phẩm chất cao”.

Bách Thuần cười “hắc” một tiếng: “Vậy ta cũng phải nghe truyền là phải đến để ngươi tìm đẹp sao? Bất quá cũng không phải là không thể, nếu ngươi có thể hoàn thành bảy bức họa, mỗi bức đều là họa tác có phẩm chất cao, ngươi triệu ta đến lúc nào, Bách Thuần ta cũng sẽ vui vẻ nghe gọi”.

Ô Tử Hư cười hi hi: “Công bình! Công bình! Công bình vô cùng, chỉ có như vậy, có thể gặp được cô nương mới có ý nghĩa. Bảo đảm đến lúc đó cô nương sẽ dốc hết tình cảm cho tôi, chui tọt vào lòng. Hi!”.

Bách Thuần chẳng thềm để ý miệng lưỡi lật vật: “Vậy bọn ta đi tới”. Đôi mắt đẹp quay về phía Chu Bàn Tử, hỏi: “Bên con gái không có vấn đề, còn xem ý của cha”.

Chu Bàn Tử cười khì: “Nếu ngươi sinh vào thời đại Chiến quốc, khẳng định là thuyết khách hạng Tô Tần, Trương Nghi. Coi như ta sợ ngươi rồi, điều kiện thứ hai là rầy rà gì nữa đây? Tốt nhất là đừng nói điều kiện bọn ta không thể tiếp nhận”.

Ô Tử Hư thốt: “Điều kiện thứ hai của tôi, cũng là điều kiện cuối cùng, cũng rất hợp lý. Tôi cần một chỗ ở thanh tịnh không có ai qua lại, tuyệt không thể để bất cứ một ai đến quấy nhiễu tôi. Đương nhiên ba vị là ngoại lệ, không bị hạn chế”.

Chu Bàn Tử giờ mới thở phào một hơi, lớn tiếng: “Được! Nhưng mấy bức họa ta đặt cần phải có màu sắc, vậy mới có không khí mừng khách, cũng là điều kiện đã kê ra trên thư dạm đón của Hồng Diệp Lâu bọn ta”.

Ô Tử Hư thầm la cứu mạng, vậy nào có khác gì phải ra ngoài Lâu tìm mua, lại biết tuyệt không thể để lộ chút xíu vẻ do dự, cho nên làm ra vẻ ung dung: “Không có vấn đề, ngày mai tôi ra ngoài mua nhan liệu, lão bản muốn cái gì, Lang Canh tôi cung ứng cái đó, bảo đảm vừa lòng”.

Chu Bàn Tử phát giác mình có hơi thích hấn, đây là một tên điên có tài năng có chất liệu, như sống trong mộng đẹp mà chính hấn theo dết, phóng túng hưởng thụ cuộc sống. Lão hân hoan nói: “Quyết định vậy đi. Con gái ngoan có ý kiến gì khác không?”.

Bách Thuần đôi mắt đẹp nhìn Ô Tử Hư, diêm dạm đáp: “Nữ tử trong họa của Lang tiền sinh có phải là hồng nhan tri kỷ của tiền sinh không? Tại sao lại cặp cho nàng một chiến xa thời cổ vậy?”.

Ô Tử Hư thừa người một hồi sau mới đáp: “Nói ra tiểu thư nhất định sẽ cho là tôi nói bậy bạ lung tung, đến bây giờ tôi còn chưa phân rõ là mộng hay là thật. Ài! Tin rằng chắc là một trường xuân mộng, nếu không làm sao lại có chiến xa thời cổ đó? Nhưng đối với tôi mà nói, nàng lại thật hơn bất cứ một ai, e rằng cả đời này cũng không quên được nàng”.

Bách Thuần kinh ngạc: “Thì ra người trong họa là thần nữ nhập mộng, tỉnh giấc Vu Sơn, làm cho tiền sinh mơ phụng mộng oanh, tiền sinh không những là kỳ nhân vẽ tranh, còn là hạng đa tình. Đại tác phẩm này của tiền sinh có thể nào cho Bách Thuần được không?”.

Ô Tử Hư giật mình tỉnh lại, lại hồi phục “như thường”, mê mẩn chăm chăm nhìn Bách Thuần: “Đương nhiên có thể, coi như là vật định tình của tại hạ với tiểu thư”.

Chu Bàn Tử bực dọc: “Định tình cái gì? Tình chủ mới thì sao?”. Quay sang Diêm Nương thốt: “Góc Phong Trúc Các bên đông hoàn cảnh yên ắng, cứ để làm nơi nghỉ ngơi cho Lang tiền sinh vẽ tranh đi”.

Diêm Nương quay sang Ô Tử Hư cười nói: “Mời tiền sinh đi giá”.

Ô Tử Hư đâu muốn đứng dậy, chăm chăm hau háu nhìn Bách Thuần vài lượt rồi mới theo Diêm Nương đi ra.

- o O o -